

Arrest

nr. 105 864 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESPERS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 45 846 van 30 juni 2010 omdat zijn asielrelaas, meer bepaald zijn activiteiten voor de speciale rechtbank voor drugsgerelateerde zaken en de beweerdde problemen die hieruit voortvloeien, ongeloofwaardig is en omdat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 45 846 van 30 juni 2010, dat kracht van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede en huidige asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn activiteiten voor de speciale rechtbank voor drugsgerelateerde zaken, doch stuurt zijn verklaringen op diverse punten grondig bij. Hij verklaart dat hij maar een maand echt gewerkt heeft voor deze rechtbank en dat zijn werk voor deze rechtbank niet zo belangrijk was. Verzoeker geeft toe dat hij Afghanistan niet moest verlaten omwille van zijn betrokkenheid in een onderzoek in een belangrijke drugszaak en beweert nu dat hij tijdens zijn vorige asielprocedure te weinig nadruk heeft gelegd op zijn activiteiten ten tijde van het communistische regime en dat zijn werk voor de revolutionaire rechtbank aan de oorzaak van al zijn problemen ligt.

2.1. Aangaande deze gewijzigde asielmotieven die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag aanreikt, blijkt uit de bestreden beslissing dat ook deze verklaringen ongeloofwaardig zijn. Dat verzoeker tot 1992 als rechter in deze rechtbank zetelde, wordt niet in twijfel getrokken. Wel is uit verzoekers asielrelaas gebleken dat hij omwille van zijn toenmalige rechterlijke functie nooit enige problemen heeft gekend en hij evenmin een ondergedoken bestaan kende. Bovendien blijkt uit het Nederlandse "Algemeen ambtsbericht Afghanistan" van 2011 en de meest recente UNHCR-guidelines waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, dat het niet voor de groep (ex) communisten als geheel te zeggen is dat ze te vrezen hebben in Afghanistan. Het hangt per individu af of iemand wel/niet te vrezen heeft in Afghanistan en het risico voor vervolging dient ingeschat te worden volgens de persoonlijke omstandigheden van de aanvrager. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheden dient in casu te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij heden wel problemen zou dienen te vrezen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het ontkennen van de gedane vaststellingen, het herhalen van eerder voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen zonder deze aan de hand van concrete gegevens te staven. De stelling dat hij tijdens de vorige asielprocedure zijn engagement onder het communistisch regime volledig geminimaliseerd heeft omdat hem was gezegd dat hij dit niet mocht doen uit vrees om uitgesloten te worden van asiel, biedt geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

De documenten die verzoeker ter staving van zijn tweede asielaanvraag neerlegt, doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Deze stukken handelen immers over zijn werk voor de rechtbank in de jaren 1980 en begin de jaren 1990, wat hier echter niet betwist wordt.

2.2.1. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c) van richtlijn 2004/83/EG (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit het arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in zijn arrest, oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.2.2. Artikel 48/4 luidt als volgt:

“ § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, § 2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.2.3. De vraag die in casu dient te worden gesteld is of in Kabul sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de bijkomende regionale veiligheidsanalyse blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen”, doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijke invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers ligt laag aangezien de talibanleiding duidelijk pogingen lijkt te ondernemen om de burgers van Kaboel te ontzien, daar zij in de eerste plaats de

Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en is eerder gelokaliseerd. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Bovendien roept UNHCR in het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 niet op tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en werkt UNHCR mee aan terugkeerprogramma's.

Verzoeker citeert uit verschillende objectieve rapporten waaruit blijkt dat de situatie in Afghanistan nog altijd precair is en burgers nog altijd slachtoffer worden van geweld. Dit wordt door het Commissariaat-generaal niet betwist. Uit de bestreden beslissing en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de veiligheidssituatie regionaal moet worden geëvalueerd.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk, 20 december 2011, § 55; zie ook N. tegen Zweden, 20 juli 2010).

3. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 45 846 van 30 juni 2010 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 april 2013, vraagt de verzoekende partij dat de voorzitter zich vrijwillig terugtrekt in haar zaak of dat er uitstel wordt verleend teneinde haar in de mogelijkheid te stellen een wrakingsverzoek in te dienen omdat de beschikking door dezelfde rechter is genomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 29 van het procedurereglement van de Raad stelt dat "De *wraking* (...) *bij gemotiveerd verzoekschrift (wordt) gevraagd.*", wat in casu niet is gebeurd. Nergens wordt voorzien dat de verzoekende partij een termijn moet krijgen om het wrakingsverzoek in te dienen. Verzoekende partij werd in kennis gesteld van de beschikking op 12 april 2013. Bij aangetekend schrijven van 29 april 2013 diende verzoekende partij een verzoek in om gehoord te worden. De zaak is dan met een nieuwe beschikking, gedagtekend 30 mei 2013, vastgesteld op de terechtzitting van 14 juni 2013 waardoor de partijen worden gehoord op dezelfde wijze als in de gewone procedure van artikel 39/74 van de vreemdelingenwet. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat in de oorspronkelijk beschikking de redenen werden vermeld waarom de zaak volgens de voorzitter met een louter schriftelijke procedure kon worden behandeld (RvS, "Beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie", nr. 8260 van 26 maart 2012).

Voorts kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 12 juli 2012 (arr. nr. 88/2012) waarin het volgende wordt gesteld: "(...)De specifieke kenmerken, de toename en het

dringend karakter van de geschillen die zijn ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980, verantwoorden de goedkeuring van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen. De maatregelen die zijn bestemd om de procedure te versnellen en te vereenvoudigen, zijn evenwel enkel toelaatbaar op voorwaarde dat zij niet op onevenredige wijze afbreuk doen aan het recht van de verzoekers om de jurisdictionele waarborgen te genieten die het hun mogelijk maken hun grieven die onder meer uit de schending van de bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechten zijn afgeleid, in het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel door een rechter te laten onderzoeken.

B.28.2. Door het de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter mogelijk te maken te oordelen, na inzage van de door de partijen uitgewisselde schriftelijke stukken, dat het niet noodzakelijk is dat zij hun opmerkingen nog mondeling uiteenzetten, heeft de wetgever een maatregel genomen die in verband staat met het doel dat hij nastreeft. Te dezen wordt het gebrek aan wettelijke preciseringen over de beroepen waarvan kan worden aangenomen dat zij geen mondelinge uitwisseling van argumenten vereisen, gecompenseerd door de waarborg dat de partijen tijdens een terechtzitting worden gehoord indien een van hen daarom verzoekt. Aldus heeft de verzoeker, na inzage van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem op de hoogte brengt van het feit dat hij van oordeel is dat een terechtzitting niet noodzakelijk is, evenwel het recht om zijn argumenten uiteen te zetten en mondeling op die van de tegenpartij te antwoorden indien hij daarom verzoekt.(...)”

Vermits verzoekende partij betoogt dat de zaak niet in schriftelijke procedure kan afgehandeld worden en zij daarnaast van oordeel is dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich op verouderde informatie steunt teneinde de veiligheidssituatie te evalueren, is de Raad van oordeel dat het gepast voorkomt de verzoekende partij hieromtrent te horen en verwerende partij in de mogelijkheid te stellen daarop te repliceren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

De partijen worden opnieuw opgeroepen om te verschijnen op 12 juli 2013 om 10.30 uur.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS